

ОТПОР

Книга пета от поредицата ЛУКС

Дженифър Л. Арментраут

Превод от английски Кристина Георгиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Opposition*

Copyright © 2014 by Jennifer L. Armentrout

This translation published by arrangement with Entangled Publishing, LLC through RightsMix LLC.

All rights reserved.

Превод Кристина Георгиева

Редактор Петя Дочева

Коректор Руми Иванова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2014
ISBN 978-954-27-1345-6

ПЪРВА ГЛАВА

КЕЙТИ

Преди време си бях наумила – в случай че съм още жива, когато настъпи краят на света – да се покатеря на покрива и да надуя до дупка „It’s the End of the World as We Know It (And I Feel Fine)“* на R.E.M, но в действителност животът невинаги е толкова забавен.

Ето че краят настъпваше, краят на света, какъвто го познавахме, а това не беше нито хубаво, нито забавно.

Отворих очи и дръпнах леко тънките бели завеси. Надникнах навън край верандата и разчистения двор и отпратих поглед в гъстия лес, който опасваше бунгалото – Люк го бе скъгал наскоро край Кьор Д’Алейн, град в Айдахо, чието име нито можех да произнеса, нито да напиша правилно.

Дворът пустееше. През дърветата не просветваше ярка бяла светлина. Навън нямаше никой. Грешка. Навън нямаше *нищо*. Нямаше птици, които да чуруликат, да прехвърчат от клон на клон между листата. Нито едно горско животинче не притичваше забързано насам-натам. Не се чуваше жуженето на насекомите. Всичко бе притихнало, бе неподвижно, безмълвно по страховит и същевременно

* „Дойде краят на света такъв, какъвто го познаваме (и аз се чувствам добре)“. – (англ.). – Б. пр.

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

фантастичен начин.

Взирах се в гората там, където за последен път зърнах Деймън. Дълбоко в гърдите ми запулсира силна болка. Струваше ми се, че хиляди години са изминали от нощта, когато заспахме на дивана. Всъщност бяха минали само около четиридесет и осем часа, откакто се събудих, обзета от топлина и почти заслепена от истинския образ на Деймън. Той не сжумяваше да овладее трансформацията си, но дори и да знаехме какво означава това, едва ли нещо щеше да се промени.

Стоици, ако не и хиляди луксианци се спуснаха на земята и Деймън... заедно с брат си и сестра си, тръгна с тях, а ние останахме в бунгалото.

Усетих силно напрежение в гърдите – сякаш някой бе стиснал сърцето и дробовете ми в стоманени клещи. Предупреждението на сержант Дашър не ми даваше мира. А като си помисля само, че го смятах за откачен, както впрочем и Дедал.

Само че те се оказаха много прави.

Както ни предупреждаваха хората от Дедал, луксианците пристигнаха подготвени, а Деймън... Болка разкъса дробовете ми, остави ме без въздух. Стиснах очи – не знаех нито защо бе тръгнал с тях, нито защо нямах вест от него, брат му или сестра му. Ужасът и объркването от изчезването му ме преследваха непрестанно, не само докато бях будна, но и в кратките минути, когато заспивах.

Чия страна ще вземе Деймън? Дашър ми зададе този въпрос, докато ме държаха в Зона 51, но едва ли сега отговорът ми щеше да е същият.

През последните два дни от небето прииждаха още луксианци. Пристигаха като безкраен поток от падащи звезди, а след това...

– Нищо.

Отворих очи. Завесата се изплъзна между пръстите ми

ОТПОР

и аз тихичко се върнах на мястото си.

– Изчезвай от главата ми!

– Не съм виновен аз – отвърна Арчър от дивана. – Излъчваш мислите си толкова силно, че ми иде да се свия в някой ъгъл и да се залюшкам напред-назад, шепнейки до безкрай името на Деймън.

Наежих се ядовито, но колкото и да се стараех да прикривам грижите и страховете си, беше безполезно, когато в бунгалото живееха две основи. Умението им да четат мисли ми лазеше по нервите.

Отново повдигнах завесите и се загледах в гората.

– Още ли няма следа от луксианците?

– Не. През последните пет часа нито една светлинка не се е спуснала от небето. – Долових в гласа на Арчър умората, която изпитвах и аз. И той като мен не беше мигнал – аз гледах навън, той не отделяше очи от телевизора. Навсякъде по света новинарските емисии съобщаваха за „явлението“.

– Някои от каналите се опитват да убедят хората, че става дума за силен метеоритен дъжд.

Изпъшках.

– Всеки опит да прикрият каквото и да било, вече е безсмислен – въздъхна Арчър и имаше право.

Случката в Лас Вегас, всичко, което направихме там, беше заснето и само след няколко часа се въртеше в интернет. По някое време през деня, след като Лас Вегас бе напълно заличен от лицето на земята, всички записи бяха спрени, но бедата вече бе сторена. От кадрите, които заснеха камерите на хеликоптера, преди силите на Дедал да го свалят, до сцените, записани от очевидци с мобилни телефони – истината не можеше да бъде скрита. Интернет е странно място – докато едни вещаеха края на света в блоговете си, други подхождаха по-творчески към събитията и вече бяха направили гротескна снимка на невероятно

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

фотогеничния светещ извънземен.

С други думи, Деймън – уловен, докато преминава в истинския си образ. Човешкото му лице се бе размило до неузнаваемост, но аз знаех, че това е той. Ако беше тук сега, би се позабавлявал доста, но аз...

– Престани – внимателно рече Арчър. – В момента не знаем какво прави Деймън, нито пък другите луксианци, но те ще се върнат.

Най-сетне се обърнах с гръб към прозореца и погледнах Арчър. Русолявата му коса бе подстригана късо, по войнишки. Беше висок, с широки рамене и имаше вид на човек, който, наложи ли се, би се впуснал в бой, и бях сигурна, че ще го стори.

Арчър можеше да убие, без да му мигне окото.

Когато го срещнах за първи път в Зона 51, си мислех, че е обикновен войник. Едва след като се появи Деймън открихме, че Люк го е внедрил в Дедал, и също като него е основа – дете на луксианец и жена хибрид.

– Ти наистина ли вярваш, че ще се върнат? – попитах. Той стрелна аметистовите си очи към мен.

– В момента няма в какво друго да вярвам. Никой от нас няма в какво друго да вярва.

Думите му не ме успокоиха.

– Съжалявам – отвърна той и ми показа, че отново е доловил мислите ми. И преди да се разгневя, кимна към телевизора. – Нещо става. Иначе защо толкова много луксианци ще слязат на Земята, а сетне ще се спотаят?

Това беше въпросът на годината.

– Струва ми се, че отговорът е ясен – чу се глас откъм коридора. Обърнах се и видях Люк да влиза в дневната. Висок, строен, с кестенява коса, вързана на къса опашка. Беше по-малък от нас, на около четиринадесет или петнадесет, но се държеше като главатар на тийнейджърска мафия и понякога бе по-страховит и от Арчър. – И ти зна-

ОТПОР

еш отлично за какво говоря – добави, поглеждайки Арчър.

Арчър и Люк си размениха войнствени погледи – нещо, което често правеха през последните два дни, а аз се настаних на облегалката на креслото до прозореца.

– Ще ми обясните ли на глас?

В красивото лице на Люк имаше нещо момчешко, още не бе изгубил детската си закръгленост, но в очите му сияеше мъдрост, неприсъща за възрастта му.

– Луксианците кроят планове, готвят се за битка. Изчакват – той се облегна на рамката на вратата и скръсти ръце.

Това не беше добре, но не се изненадах. Почувствах болка в слепоочията. Без да каже дума, Арчър се загледа отново в телевизора.

– Защо иначе да идват тук? – продължи Люк, наклони глава и се загледа в завесите на прозореца. – Главата си залагам, че не са дошли, за да се здрависат с този-онзи и да целуват бебешки бузки. За пристигането им има причина и това не е на добро.

– В Дедал винаги са смятали, че рано или късно, луксианците ще ни нападнат. – Арчър се облегна назад и кръсотоса ръце на коленете си. – Цялото начинание с основите е започнало заради този страх. В края на краищата луксианската история показва, че не се отнасят мило с другите интелигентни форми на живот. Но защо сега?

Потръпнах и разтърках слепоочията си. Не повярвах на доктор Рот, който твърдеше, че всъщност луксианците са предизвикали войната с арумианците – война, която бе унищожила и двете планети. А и си мислех, че Дашър и кучката Нанси Хъшър – шефката на Дедал, са откачалки.

Бях сгрещила.

Деймън също.

– Знам ли – Люк повдигна вежди и се изсмя дрезгаво, – може да е заради зрелището, което устроихме във Вегас. Доколкото ми е известно, на Земята живеят луксианци,

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

които не изпитват топли чувства към човешкия род. Изобщо не проумявам как са успели да се свържат с луксианците от космоса, но няма сега това е най-важното? Моментът бе идеален да излязат на сцената.

– Ти каза, че идеята е блестяща.

– Много неща според мен са страхотни. Да речем ядрените оръжия, диетичните безалкохолни, дънковите елечи – отвърна той, – но това не значи, че трябва да взривяваме хората с ядрени бомби, да прием непрекъснато диетични безалкохолни, защото са приятни на вкус или че трябва да хукнеш на момента към най-близкия Уол-Март и да си купиш дънково елече. Не бива винаги да ме слушате какво говоря.

Така се ококорих, че очите ми едва на изскочиха от орбитите си.

– Е, какво друго можехме да направим? Ако Деймън и останалите не се бяха разкрили кои са, щяха да ни заловят.

И двете момчета мълчаха, но неизречените думи увиснаха помежду ни. Ако ни бяха заловили, щеше да е много зле, но пък Парис, Ашли и Андрю още щяха да са живи. А също и невинните човешки същества, които изгубиха живота си, когато настъпи бъркотията.

Но това е положението. Можеш да спреш времето за малко, но не можеш да върнеш миналото, нито пък да промениш хода на събитията. Стореното беше сторено, а Деймън бе решил да ни закриля. Проклетата да съм, ако оставя някой да го изхвърли от кораба, за да спаси собствената си кожа.

– Изглеждаш капнала от умора – обади се Арчър. Отне ми секунда-две да проумея, че говори на мен.

Люк извърна пронизващите си очи към мен.

– Всъщност изглеждаш отвратително.

Божичко. Признателна съм ти.

– Трябва да се опиташ да подремнеш – рече Арчър, без

ОТПОР

да му обръща внимание. – Поне за малко. Ако нещо се случи, ние ще те събудим.

– Не – за всеки случай ако думите ми не бяха достатъчни, поклатих и глава. – Добре съм. – Но всъщност изобщо не бях добре. Малко оставаше да се втурна към най-тъмния ъгъл на стаята и да се заклатя напред-назад, но не можех да си позволя нито да се прекърша, нито да заспя. Не и докато Деймън беше някъде в гората, не и когато светът бе на прага да... да се превърне в едно от онези фантастични места, за които бях чела в книгите.

Въздъгнах. Книгите. Липсваха ми.

Арчър се навъси и красивото му лице изглеждаше страховито, но преди да успее да ме нахока, Люк се отдръпна от вратата и каза:

– Мен ако питаш, тя има нужда да поговори с Бет.

Изненадана хвърлих поглед към стълбището в коридора. Последния път, в който надникнах в стаята ѝ, тя спеше. Бет май друго и не правеше. Почти ѝ завиждах, че е способна да проспие всичко.

– Защо? Да не би да се е събудила?

– Вие двете трябва да си поговорите по женски – Люк бавно прекоси стаята. Отпуснах рамене и въздъгнах.

– Люк, моментът не е подходящ да се сближаваме с Бет.

– Нима? – той се отпусна на дивана до Арчър и вдигна крака върху масичката за кафе. – Да не би да имаш друга работа, освен да зяпаш през прозореца или да се опитваш да се промъкнеш край нас и да хукнеш в гората, за да търсиш Деймън и да станеш закуска на някой планински звяр?

Обзе ме силен гняв и аз метнах дългата си опашка през рамо.

– Първо на първо няма да стана закуска на никакъв планински звяр. И второ, поне ще се опитам да направя нещо, а не само да си седя на задника.

Арчър въздъгна. Люк ми се усмихна ведро.

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

– Пак ли ще се карате за същото? – Той хвърли поглед към каменното лице на Арчър. – Харесва ми, когато се карате. Все едно гледам семейна свада между майка и баща. Иде ми да се скрия в стаята си, за да е по-достоверно. Може би дори да затръшна вратата или да...

– Затваряй си устата, Люк – изръмжа Арчър и обърна гневния си поглед към мен. – Толкова пъти повтаряме едно и също, че му изгубих края. Не е разумно да хукнем след луксианците. Те многократно ни надвишават по численост, а и не знаем дали...

– Деймън не е с тях! – извиках аз и скочих, запъхтяна. – Не се е съюзил с тях. Нито Ди, нито Доусън. Не мога да си обясня какво става. – Гласът ми секна и в очите ми се появиха сълзи. – Никой от тях не би постъпил така. *Деймън* не би постъпил така.

– Няма как да знаеш. – Арчър се приведе напред, очите му светеха гневно. – Няма как да знаем.

– Ти току-що каза, че ще се върнат! – избухнах аз.

Той замълча, обърна очи към телевизора и аз осъзнах онова, което дълбоко в себе си вече знаех. Арчър не вярваше, че Деймън или някой от другите ще се върне. Стиснах устни и заклатих глава толкова бясно, че опашката ме зашиба като камшик. Обърнах се и с гневни крачки напуснах стаята, преди да сме затънали отново в същия спор.

– Къде отиваш? – извика Арчър. Устоях на порива да му покажа среден пръст.

– Отивам да си поговоря с Бет по женски.

– Чудесна идея – подхвърли Люк. Без да му обръщам внимание завих към стълбите и се заизкачвах разярена. Хич не обичах да стоя със скръстени ръце. Хич не ми се нравеше, че щом отворя входната врата, я Люк, я Арчър ще дотърчи да ме спре. А най-много от всичко не ми се нравеше фактът, че са в състояние да ме спрат. Аз бях хибрид, който след мутацията притежаваше всички специ-

ОТПОР

ални дарби на луксианците, но момчетата бяха основи и наложеше ли се, можеха да ми ритат задника отгук до Калифорния.

На горния етаж беше тъмно и тихо и малко се постреснах. Не знам защо, но всеки път, когато дойдех тук и тръгнах по дългия, тесен коридор, косъмчетата по врата ми настръхваха.

През първата нощ в бунгалото Бет и Доусън се бяха настанали в последната стая от дясната страна, но откакто той... откакто той си тръгна, тя се бе притаила в нея като в бърлога. Не я познавах добре, но знаех, че е изтърпяла много, докато е била в ръцете на Дедал. Освен това се съмнявах, че Бет е сред най-уравновесените хибриди, макар че вината не беше нейна. Никак не ми се искаше да си го призная, но понякога тя здравата ме плашеше.

Спрях пред вратата и вместо да нахлуя в стаята, почуках леко.

– Да? – чу се тънкият ѝ, писклив глас.

Отворих вратата. Гласът на Бет прозвуча ужасно и когато добре я огледах, видях, че тя също изглежда зле. Седеше в леглото, подпряна на таблата. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове. Чертите на бледото ѝ, изпито лице се бяха изострили, а мръсната ѝ коса бе рошава и сплъстена. Опитах се да не си поемам дълбоко дъх, защото вътре миришеше на повръщано и пот.

Спрях пред леглото, разтърсена из основи.

– Болна ли си?

Отвърна от мен премрежения си поглед и се вгледа в банята. Нищо не разбирах. Ние хибридите не боледуваме. Нито от настинка, нито и от най-смъртоносния рак. Подобно на луксианците, ние също сме защитени от всякакви болести. Тогава какво ставаше с Бет? Да, тя не изглеждаше никак добре.

Стомахът ми се сви от безпокойство, мускулите ми се

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

изопнаха.

– Бет?

Най-сетне ме погледна.

– Доусън върна ли се?

Сърцето ми затуптя мъчително. Двамата бяха преживели ужасни неща, много по-ужасни от мен и Деймън и това... Боже, това не беше честно.

– Не, все още не се е прибрал. Ами ти? Виждаш ми се болна.

Тя вдигна тънката си, бледа ръка към гърлото и преглътна.

– Не се чувствам много добре.

Не знаех колко зле ѝ беше и се боях да науча.

– Какво ти е?

Повдигна едва рамо и по всичко си пролича, че това ѝ коства огромни усилия.

– Не се тревожи – рече тя с тих глас, като издърпа одеялото. – Нищо страшно. Ще се оправя, веднъж Доусън да се върне. – Погледът ѝ отново се зарея настрани. Дръпна крайчето на одеялото и сложи ръка върху завития си корем. – Ще се оправим, веднъж Доусън да се върне.

– Вие...? – гласът ми замря, ококорих се. Докато гледах със зяпнала уста как описва с ръка бавни, равномерни кръгове по корема си, ужасът бавно проникна в съзнанието ми.

О, не. Дявол го взел, „не“ на десета степен.

Направих крачка напред, сетне спрях.

– Бет, ти... бременна ли си?

Тя облегна глава на стената и стисна очи.

– Трябваше да се пазим повече.

Изведнъж краката ми се подкосиха. Сънят. Изтощение. Всичко ми се изясни. Бет беше бременна, но отначало, като пълна глупачка, недоумявах как е станало това. Когато здравият ми разум си дойде на мястото, ми се приис-

ОТПОР

ка да изкрещя: *Къде бяха презервативите?* Но въпросът беше безсмислен.

В съзнанието ми изникна образът на Мика, малкото момче, което ни помогна да избягаме от Дедал. Момчето, което чупеше вратове и унищожаваше мозъци само с мисълта си.

Свещени чуждоземни бебета, нима тя носеше едно от тях? Едно от онези ужасни, опасни и крайно зловещи деца? Вярно, някога Арчър и Люк също са били като тези дечурлига, но в това нямаше нищо успокоително, защото последната партия основи, които Дедал сътвори, бяха много различни от Люк и Арчър.

А пък те и двамата си бяха малко зловещи.

– Взираш се в мен, сякаш си разстроена – тихичко рече Бет. Насилих се да се усмихна, давайки си сметка, че физиономията ми сигурно изглежда малко налудничава.

– Не, просто съм изненадана.

– Да, за нас също беше изненада – на устните ѝ се появи усмивка. – Лош момент избрахме, а?

Ха! Това бе нехайството на века.

Докато я наблюдавах, усмивката постепенно изчезна от лицето ѝ. Не знаех какво да ѝ кажа. Поздравления? По някаква причина това ми се струваше неуместно, но в същото време ми се виждаше жестоко да не го изрека. Дали изобщо бяха чували за основите, за всички онези деца, които Дедал притежаваха?

Ами това бебе – и то ли ще стане като Мика?

О, Боже, нима си нямахме предостатъчно грижи? Гърдите ми натежаха и си казах, че май се паникьосвам.

– В кой... в кой месец си?

– В третия – Бет преглътна мъчително.

Трябваше да поседна.

По дяволите, нуждаех се от някой по-възрастен.

В главата ми затанцуваха картини на мръсни пелени и

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

зачервени от яд личица. Колко бебета щяха да се родят – едно или три? Що се отнася до основите, по този въпрос никога не се бяхме замисляли, но луксианците се раждаха по трима.

О, драма на драмите, *три* бебета?

Бет срещна погледа ми и нещо в очите ѝ ме накара да потръпна. Тя се приведе напред, а ръката върху корема ѝ замря.

– Те няма да са същите, нали?

– Какво?

– Те – повтори тя, – Доусън, Деймън и Ди. Няма да се върнат същите, нали?

След около половин час слязох замаяна по стълбите. Момчетата седяха на дивана, където ги бях оставила, и гледаха новините. Щом влязох, Люк ми хвърли поглед, а Арчър доби вид, сякаш някой му бе натикал пръг на много неудобно място.

И тогава *проумях*.

– Вие сте знаели за Бет? – Те ме гледаха равнодушно и ми се прииска да ги ударя. – И никой от двамата ви не помисли да ми каже?

– Надявахме се, че няма да има проблем.

– О, мили Боже! – Няма да има проблем? Като че ли да носиш чуждоземен хибриден плод в утробата си е нищо работа и ей така просто, знам ли и аз, цялата работа ще се размине някак? Тръшнах се в креслото и зарових лице в ръцете си. Ами сега какво? Не, съвсем сериозно.

– Бет чака бебе.

– Това се случва обикновено, когато човек прави секс без предпазни средства – подметна Люк. – Но съм доволен все пак, че двете си поприказвахте, защото никак не ми се

ОТПОР

искаше аз да ти съобщавам тази новина.

– Тя ще роди едно от онези зловещи деца – продължих аз и прокарах пръсти по челото си. – Тя чака дете, а Доусън дори не е тук, светът е в хаос и предстои да се сгромоляса.

– Бет е едва в третия месец. – Арчър се прокашля. – Да не изпадаме в паника.

– Паника ли? – прошепнах аз. Главоболието ми се усилваше. – Тя се нуждае от различни неща като, не знам, лекар, който да потвърди, че бременността протича нормално. Има нужда от витамини за бременни, храна, солени бисквитки, туршия и кисели краставички...

– Ще ѝ набавим всичко необходимо – отвърна Арчър и аз повдигнах глава. – Всичко без лекар. Ако ѝ вземат кръвна проба, това ще ни навлече проблеми, особено на фона на случващото се.

– Почакай! – вторачих поглед в него аз. – Майка ми...

– Не! – Люк рязко изви глава към мен. – Не може да се свържеш с майка си.

Изпънах гръб.

– Тя ще ни помогне. Най-малкото ще ни посъветва как да се погрижим за Бет. – Щом веднъж идеята се вмъкна в главата ми, аз се улових здраво за нея. Бях напълно честна пред себе си. Една от причините тази мисъл да ми се стори така находчива бе, че жадувах да поговоря с майка си. Умирах да поговоря с нея.

– Ние вече знаем от какво се нуждае Бет и ако майка ти няма сведения как да се грижи за бременни жени хибриди, надали ще ни каже нещо повече от Гугъл. – Люк свали краката си от масичката и ги стовари на пода. – Освен това е рисковано да говориш с нея. Телефонът ѝ може би се подслушва. Твърде опасно е и за нея, и за нас.

– Ти да не си мислиш, че на онези от Дедал сега им е само до нас?

– Готова ли си да рискуваш? – попита Арчър и ме пог-

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

ледна право в очите. – Готова ли си да изложиш на опасност всички нас, в това число и Бет, надявайки се, че те са затънали до гуша в работа? Готова ли си да причиниш това на майка си?

Затворих уста и забих кръвнишки поглед в него, но волята изтече от жилите ми като въздуха от спукан балон. Не, не бях готова да рискувам. Не бях готова да причиня това нито на някого от нас, нито на майка си. Очите ми пареха от сълзи; опитах се да си поема дъх.

– Работя върху нещо, което се надявам, че ще реши проблема „Нанси“ – обяви Люк, но единственото нещо, което правеше, бе изящното изкуство да седи на задника си.

– Добре – рекох с дрезгав глас и с усилие на волята отпъдих главоболието и накарах горчивата паника да скрие ноктите си. Трябваше да се държа, но онзи тъмен ъгъл взе да ми се струва все по-примамлив и по-примамлив. – Трябва да набавим необходимите неща на Бет.

– Точно така – кимна Арчър.

След по-малко от половин час Люк ми връчи списък с различни неща, които беше намерил в интернет. Създано се положение остави у мен усещането, че участвам в някакво шантаво телевизионно предаване, което има за цел да образува младото поколение как да се предпазва при секс.

Идеше ми да се разсмея, докато пъхах сгънатото листче в задния джоб на джинсите си, но започнех ли, нямаше да спра.

Люк щеше да остане с Бет в случай... ами в случай, че нещо още по-лошо се случи, а аз реших да отида с Арчър. Най-вече защото си мислех, че е добре да изляза от бунгалото. Поне усещах, че не стоя със скръстени ръце и може би, може би, разходката до града щеше да ни подсказе къде са се изпарили Деймън и семейството му.

Бях прибрала косата си под бейзболна шапка, която

ОТПОР

скриваше по-голямата част от лицето ми, тъй че шансът да ме разпознаят бе нищожен, но така или иначе предпочитам да не поемам рискове.

Беше късен следобед, във въздуха навън се носеше хлад и аз изпитвах признателност, заедно носех една от широките ризи с дълъг ръкав на Деймън. И дори сред дъхавия мирис на боровете беше достатъчно да си поема само по-дълбоко въздух, за да усетя неповторимия му аромат на треви и поля.

Качих се в колата и с треперещи ръце закопчах колана. Долната ми устна потрепна. Арчър ме изгледа критично и аз положих усилие да не мисля за Деймън и за онова, което не горях от желание да споделя с Арчър, а в момента то беше почти всичко.

Затова си представих лисици с поли от трева, които кършат снага.

– Много си странна – изсумтя Арчър.

– А ти си грубиян. – Потеглихме. Приведох се напред, надникнах през прозореца и се опитах да различа нещо между дърветата.

– Вече ти казах. Понякога е почти невъзможно да не четеш хорските мисли. – Той спря в края на чакълената алея, огледа се и в двете посоки и чак тогава продължи. – Повярвай ми, има дни, в които си мечтая да не мога да надзъртам в главите на хората.

– Предполагам, че последните два дни с мен са били такива.

– Истината ли да кажа? С теб беше добре. – Аз повдигнах вежди, той ми хвърли поглед. – Ти се държиш.

Всъщност не знаех как да отвърна – откакто пристигнаха луксианците, постоянно се чувствах на ръба на нервен срив. И съвсем не ми беше ясно какво ме държи. Преди година бих превъртяла от страх и онзи ъгъл щеше да се превърне в най-добрия ми приятел, но вече не бях момиче-

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

то, което бе почукало на вратата на Деймън.

Допусках, че никога отново няма да бъда същата.

Преминах през много изпитания, особено когато попаднах в ръцете на хората от Дедал. Преживях неща, които не исках да си спомням, но времето с Деймън и месеците, прекарани в Зона 51 ме направиха по-силна. Или поне така предпочитях да мисля.

– Налага се да се държа – отвърнах накрая, обвих ръце около тялото си и се вгледах в бързо отминаващите борви дървета. Бодливите клони се сливаха в обща размита маса. – Защото знам, че когато аз изчезнах, Деймън... не е изпаднал в отчаяние. Затова и аз не бива да унивам.

– Но...

– Ти се тревожиш за Ди, нали? – прекъснах го аз и се обърнах към него.

Един мускул заигра по челюстта му, но той не отговори. Пристигнахме в мълчание в най-големия град в Айдахо, а аз не можех да спра да мисля, че си губя времето, вместо да запретна ръкави и да се опитам да го намеря. Както бе сторил и той за мен.

– Това беше различно – секна мислите ми Арчър и зави към най-близкия супермаркет. – Той знаеше в какво се забърква. Ти не знаеш.

– Нима? – попитах го. В това време той намери място за паркиране близо до входа. – Може и да е имал бегла представа, но мисля, че не е знаел. Въпреки това дойде, постъпи смело.

Арчър извади ключовете и ме изгледа продължително.

– Ти също си смела, но не си глупава. Поне се надявам и занаят да доказваш, че не си глупава. – Той отвори вратата. – Не се отделяй от мен.

Направих гримаса, но той слезе. Паркингът бе претъпкан с коли и аз се питах дали хората се запасяват за предстоящия апокалипсис. По новините показваха бунтове и

ОТПОР

размирици в големите градове, предизвикани от падането на „метеоритите“. Местната полиция и военните спряха излъчването на репортажа, но неслучайно съществуваше телевизионна програма, наречена „Как да оцелеем в Деня на Страшния съд“. В голяма степен Кьор Д'Алейн сякаш оставаше незасегнат от случващото се, при все че толкова много луксианци се приземиха в горите наоколо.

В магазина беше пълно с народ, а количките бяха натъпкани догоре с консерви и бутилки с вода. Арчър взе една кошница, а аз извадих списъка, като се стараех да гледам надолу. Но все пак забелязах, че никой не се запаляше с тоалетна хартия например.

Това щеше да бъде първото нещо, което аз бих грабнала, ако мислех, че настъпва краят на света.

Вървах плътно до Арчър. Двамата се отпавихме към рафтовете с лекарства и взехме да оглеждаме безкрайните редици кафяви шишета с жълти капачки. Въздъгнах и погледнах списъка.

– Трябваше да ги наредят по азбучен ред.

– Така щеше да е твърде лесно. – Протегна ръка пред очите ми и взе едно шишенце. – Имаме препарат с желязо в списъка, нали?

– Да. – Зарях колебливо пръсти над фолиевата киселина. Взех шишето, без да знам нито какво представлява това, нито за какво служи.

– А отговорът на предишния ти въпрос е да – Арчър клекна.

– Ъ?

Погледна ме с примижали очи.

– Попита ме дали се безпокоя за Ди. Да, безпокоя се.

Стиснах силно шишенцето, а дъхът ми замря.

– Значи си падаш по нея?

– Да. – Той се вгледа в грамадните шишета с витамини за бременни. – Въпреки че Деймън ѝ е брат.

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

Взирах се в него, а устните ми се извиха в усмивка за първи път, откакто луксианците бяха...

Гръмовният тътнеж, предизвикан сякаш от мълния, дойде от нищото, разтърси рафтовете с лекарствата и така ме стресна, че отскочих назад.

Арчър плавно се надигна и огледа с пронизателния си поглед претъпкания магазин. Хората се заковаха на място, някои стиснаха здраво количките си, други ги пуснаха и колелцата им заскърцаха, докато те се плъзгаха по пода.

– Какво беше това? – попита една жена мъжа до себе си. Обърна се назад и гушна малко момиченце, което нямаше и три годинки. Притисна детето към гърдите си, беше бледа като платно. – Какво беше това...?

Гръмовният тътен отново отекна в магазина. Някой изпищя. Шишенцата се изсипаха от рафтовете. По пода затропаха стъпки. Сърцето ми подскочи и аз се извърнах към входа на магазина. Нещо на паркинга просветна – сякаш мълния удари земята.

– По дяволите! – изръмжа Арчър.

Цялата настръхнах и поех към края на пътеката, загърбила всяка преструвка, че вървя със забит надолу поглед.

Миг тишина, нов гръмовен тътен и още един, костите ми се разтракаха, светлини озаряваха паркинга, една след друга, една след друга. Стъклото на входната врата се напука, писъците... писъците се усилиха, изтъняха до ужас, прозорците се пръснаха и парчета стъкло полетяха към касите.

Ивиците ослепителна светлина на паркинга придобиха форма, издължиха се, появиха им се ръце и крака. Високите им, атлетични тела бяха обагрени в червено, като на Деймън, но по-наситено, по-тъмно.

– О, Боже – пророних аз, а шишенцето с хапчетата се изплъзна от пръстите ми и падна на пода.

Те бяха навсякъде, десетки. Луксианците.